הנני העני ממעש

In נוסח אשכנו העני ממעש: פיום אוני העני העני ממעש: erecited aloud by the שליח ציבור before פיוטים on the ימים נוראים, is one of the more emotional and well known פיוטים on the סיוטים, is one of the more emotional and well known פיוטים, is one of the more emotional and well known פיוטים, a liturgical poem in those days. It is a טיט that falls under the category of a השיה; a liturgical poem in which the שליח ציבור asks permission from G-d to approach G-d in prayer. Jefim Shirman on page 704 of his book: תולדות השברית בספרד הנוצרית בספרד הנוצרית ובדרום צרפת ובדרום אונסיים, the Magnes Press and Ben Tzvi-Institute, 1997, defines a רשות מינטילת רשותי)—במקור: שיר פתיחה שבו החזן —הפייטן מכריז על כוונתו לומר דברי שיר ומבקש רשות מאת הא—ל ומאת הקהל לעשות זאת ... רשויות קודמות מצטיינות לעתים בנעימה אישית אינטימית, והן חוגרות מן הבחינה הזאת מן השגור בשירה הפייטנית.

Translation: Reshus (a shortened version of the words: asking permission). Original meaning-an opening poem in which the prayer leader-composer announces his intention to recite words of praise. He then requests permission from G-d to do so . . . early versions of such poems were known for their intimate and personal tone. In that way, they differed from the customary liturgical poems.

Who composed the פיום הנני העני ממעש is not known nor do we know when the פיום first entered into the liturgy of the ימים נוראים. A שטוורים published 1568 in Venice is one the earliest מחוורים to include the prayer. In that מחוור he prayer is introduced before the מחוורים to include the prayer. In that מחוורים, the prayer is introduced before the תפלה לשליח ציבור and is entitled: חמלך שליח ציבור על זום ראשון של ראש השנה נוראים שליח ציבור ti is provided as the second of two alternative prayers for the שליח ציבור to recite:

יוצר ליום ראשון של ראש השנה

תפלה לשליח ציבור לימים נוראים

מלך מלך נאמן שרי מלך עליון קבל שועת רצון אמיץ כוזו בוסנסו כוזו אל חי דיין אמת שומט צדק רחום וחוון רחם עלי ושמע תמילתי חיום אשר אעתיר בעדי ובעד עדתי המסכימים עמי בתפלתי ותכלול תפילתינו עם כל תפילות חישות הישוש היום בעסך ישראל ותוחתר תחת כסא כבודך כמו שחתרת לתפילה, משה שלא יבושו שולהי ולא אני בהם יהיו לרצון אמרי פי והניון לבי לפניך י" צורי ונואלי : אכן סלח: אס אס: ידו רצון לפניך איום שתתן לי קול נעים וערב היום ואל יפסוק קולי ואל יחר גרוני ויחי קולי נעים וחוק שנאמר "רחי קול השופר הולך וחוק אס:

תפילה אחרת לשליח ציבור לימים גוראים

הנני מטעש זנרעש ונפחד מפחדים יושב תחילות ישראל לעמוד להתחנן לפניו על עמו ישראל אשר שלחוני ואף על פי שאיני בדיי והגון לכך - למן אבקשך אלחי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב יי' י' אל רחום וחנון אלהי ישראל שדי איזם וגורא חיח נא מצליח דרכי אשר אנכי הולך ועומד לכקש רחמים עלי ועל שולחיי ונא אל תפשיעם בחשאהי זאל תחייבם בעונותיי כי חוטא ופושע אני ואל יכלםו בשעיי ואל יבושו בי ואל אבוש בם וקבל תפלת' כתמילרג בדעת עם הבריות ותנ ר בשמן לבל יסטיניני ויחי נא רגלינו עליך אבה ומשעינו תכסה באהבה וכל צרותינו עינויינו הפוך לנו ולכל ישראל לששון ולשמחה לחיים ולעלום האכת והשלום אהבו ואל יהי שום מכשול בתפילת יוחי רצון מלפניך יי אלהי אברחם אלוה יצחק ואלהי עקב האל הבחל הגבור והגורא אל עליון אהיה אשר אחיה שכל המלאכים שהם בעלי תפילת יפיצות פילת מפילת יפוד ביצות עמך ישראל לליון אהיה אשר אחיה שכל המלאכים שהם בעכור כבוד שכך הגדול הגבור ותנורא כי אתה שומע תפילת עסך ישראל כל העדיקים והישרים ובעבור כבוד שכך הגדול הגבור ותנורא כי אתה שומע תפילת עסך ישראל כל הצדיקים והישרים ובעבור כבוד שכך הגדול הגבור ותנורא כי אתה שומע תפילת עסך ישראל ברותים ברוך אתה יי' שומע תפילח:

The העני ממעש: רשות is an aberration in one respect. In נוסה אשכנו, a חורת השוו, a חורת השוון is an aberration in one respect. In נוסה אשכנו, a חורת הש"ץ and not before the recital of the silent חורת הש"ץ. In contrast, Sephardim, who generally avoid interrupting שמונה עשרה with recite פיוטים before the recital of the silent פיוטים. In מסור חכמים ונבונים, the most well known מסור חכמים ונבונים that serves a very specific function. That function is described by Rabbi Yaakov Weingarten in his המחוור המפורש as follows:

רשות לשליח ציבור להפסיק התפלה בפיוטים.

Translation: A liturgical poem in which the prayer leader asks permission to interrupt the repetition of Shemona Esrei with the recital of Piyuttim.

that follow נוסה אשכנו generally provide for the recital of a longer אשכנו whose theme is the lack of merit of the שליה ציבור after presenting the paragraph of מסוד מסוד after presenting the paragraph of חורת הש"ץ as part of הורת הש"ץ as part of חורת הש"ץ השנה for תפלת שחרית. we find the following opening lines to a הפלת שחרית:

יראתי בפצותי שיח להשחיל,

I am frightened as I open my mouth to bring forth words of prayer;

קומי לחלות פני נורא ודחיל,

As I rise to pray before the Awesome and Feared one;

וקטנתי מעש לכן אזחיל,

I am short of good deeds and therefore I fear;

תבונה חסרתי ואיך אוחיל.

I lack understanding to be able to serve G-d. How can I expect G-d to accept my prayers.

And on the second day of ראש השנה as part of חורת הש"ץ, we find the following opening lines to a רשות:

אתיתי לחננך בלב קרוע ומרתח,

I come to implore You with a torn and impassioned heart;

בקש רחמים כעני בפתח;

Pleading for mercy like a beggar at the door;

גלגל רחמיך ודין אל תמתח

Roll out Your mercy and do not judge me based on my merits;

א-דני שפתי תפתח.

My Lord open my eyes.

A review of מחוורים spanning the last 500 years reveals that some followed the custom of having the שליח ציבור not only before חפלת מוסף on

להבין את התפלה

the מחזור ליום כיפור כמנהג פולין but at other junctures as well. In a מחזור ליום כיפור כמנהג פולין published 1807 in London, the מחזור כל בו In the בוני published 1803, the מחזור כל בו appears before יגדל with the following note:

```
תפלה לש"ץ בימים נוראים קודם שחרית וקודם מוכף והפ"ן שמתפלל תפלח שמרית לרוך לומר תפלח זו מדם ברון שאמר ולא קודם המלך בכדי שלא יהיה הפסק בפכוקי דומרה:
```

Translation: The prayer leader who is leading the Shacharis service must recite this prayer before Baruch Sh'Amar and not before Ha'Melech in order that he not create an impermissible interruption within Pseukei D'Zimra.

Rabbi Heidenheim expresses a similar concern in his השנה published by Rodelheim in 1832 and presents the prayer as his first page to the מחוור and refers to it at various points within the מחוור.

Other מחוורים appear to have been concerned about a different issue-that the recital of the not interfere with the order of the prayer service. That concern may explain why some מחוורים included the following note:

```
קבלה מרבינו תם וצ"ל לומר ד' פסוקים אלו בראש השנה וביום כפור
קורם שיאמר המלך וקורם הקריש:
ד רעתי ה' כי צדק משפטיך ואמונה עניתני:
ה קשיבה לי וענני אריד בשיחי ואהימה:
ד נפשי תגל בה' תשיש בישועתו:
ה נותן תשועה למלכים הפוצה את דור עברו מחרב רעה:
```

Translation: A tradition has been passed down to us from Rabbeinu Tam¹ that the following four verses should be recited on Rosh Hashonah and on Yom Kippur before the paragraph of Ha'Melech that introduces the Birchos Kriyas Shema and before the half Kaddish recited in advance of Mussaf Shemona Esrei:

Tehillim 119, 75-I know, O Lord, that Your judgments are correct, and that You have justifiably afflicted me:

Tehillim 55, 3-Attend to me, and answer me; I sob in my complaint, and moan; Tehillim 35,9-And my soul shall be joyful in the Lord; it shall rejoice in His salvation; Tehillim 144, 10- It is He who gives salvation to kings; who saves David His servant from the harmful sword.

Why recite several הנגי ממעש: פיום after saying the הגני העני ממעש: Some expressed the opinion that in order to say הגני פיום before מוסף שמונה עשרה and after the הנני פיום after the מוסף שמונה עשרה. פיום after the פון ממעש.

^{1.} I was unable to find any original source in which רבינו תם made this suggestion.

The present practice is that the שליח ציבור recites the שליח מעש: פיום aloud. An instruction that the שליח ציבור read the פיום aloud is nowhere to be found in the instructions found in early מחוורים. We can therefore ask the question: was the הנני פיום הנני פיום meant to be recited aloud or silently by the העני ממעש? If the הנני העני פיום was meant to be recited silently by the שליח ציבור that practice would explain why the שמונה עשרה was recited before the silent שמונה עשרה. He may recite a private prayer before reciting the silent שמונה עשרה. However, it would not be proper for him to interrupt אורת הש"ץ with a private prayer.

The meaning of some of the phrases² within the פיום פיום are worth noting. הנני העני ממעש–אע״פ שדלה אני מן המצות (אין לי זכות יתרה להכריע את הכף).

Translation: Even though I am deficient in my observance of Mitzvos (I do not have any extra merit that can justify tipping the scales of justice in favor of innocence.)

היה נא מצליח דרכי אשר אני הולך–בראשית פרק כד,מב׳– ואבא היום אל העין ואמר ה׳ א–להי אדני אברהם אם ישך נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה.

Translation: The source for these words is a verse in Bereishis 24, 42 in which Eliezer, servant of Avrohom exclaims: And I came this day to the well, and said, O Lord G-d of my master Avrohom, if now you do bring success to the mission I am pursuing.

קבל תפלתי כתפלת זקן ורגיל–משנה מסכת תענית פרק ב', משנה ב'–עמדו בתפלה מורידין לפני התיבה זקן ורגיל ויש לו בנים וביתו ריקם כדי שיהא לבו שלם בתפלה ואומר לפניהם עשרים וארבעה ברכות שמונה עשרה שבכל יום ומוסיף עליהן עוד שש:

Translation: Mishnah-On a fast day, they stand in prayer. They designate as prayer leader an elderly person accustomed to leading the prayers who has sons and whose house is empty of possessions so that his heart can properly express the prayers. He then recites 24 Brachos within Shemona Esrei; the eighteen recited each day and six extra that are added because it is a fast day.

ויהי נא דלוגנו³ עליך אהבה–פי׳ דגלנו המנושא לשם עבודתך תקבל באהבה, או כמו דגולנו כלומר אסיפתנו בדגל המיוחד לכבודך תהיה לך לרצון (הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה. שה״ש ב׳ ד׳).

The flag we carry by which we signal our allegiance to You, You should accept with love or our congregating under one flag to honor You should be accepted favorably (taken from the following verse of Shir Ha'Shirm 2, 4: He brought me to the banqueting house, and His banner over me was love).

אהיה אשר אהיה–שה' הבטיח שיהיה עם ישראל אפילו בעת צרה (שמות ג', יד').

Translation: G-d promised that He would remain loyal to the Jewish People even in times of trouble.

^{2.} These are taken from the book: ארשת שפתינו

^{3.} The excerpt from the 1568 מחוור above shows some differences with the present text. Instead of the word: דלוגנו, the provides: ברוך that includes G-d's name: ברוך ends with a ברכה that includes G-d's name: אתה ה' שומע תפלה.